

ΣΤΙΧΟΙ ΛΕΥΚΩΜΑΤΟΣ

Τῆ δεσποινίδι Μαρίτσα Ἰο. Ἰοιδ.

~~~~~
"Όταν μοῦ λὲν σὲ λεύκωμα κ' ἐγὼ νὰ γράψω κᾶτι,
Νομίζω ὅτι μοῦ ζητοῦν θυσίαν βαρυτάτη,
Γιχτί δὲν εἶνε πειὸ σκληρὸν παρὰ νὰ σ' ἀναγκάζουν
Νὰ 'πῆς ὅσα δὲν σκέπτεσαι καὶ ὅσα δὲν ταϊριάζουν
Περὶ τῆς εὐφυΐας των καὶ ὠραιότητός των...
—Νὰ γίνης ψεύτης — φίλος των ἢ ἀληθής — ἐχθρός των!

Μ' ἄς εἶνε πειά! πρὸς χάριν σου αὐτὰ θεὸν νὰ τ' ἀφήσω,
Κι' ὡς ἄλλοι, τοῦ λευκώματος δυὸ φύλλα θὰ γερῶ
Καὶ θὰ σοῦ 'πῶ. Μὰ τί νὰ 'πῶ; Μιὰν ὥρα συλλογοῦμαι,
Κᾶτι νὰ 'βρῶ!... Μὰ τί νὰ 'βρῶ; Ἐμπρὸς λοιπόν! ἄς δοῦμε!

Νὰ 'πῶ πῶς εἶσαι εὐμορφή; Σοῦ τῶπαν τόσοι ἄλλοι!
Νὰ 'πῶ πῶς εἶσαι ἄσχημη; Θᾶνε ψευτιά μεγάλη!
Νὰ 'πῶ πῶς εἶσαι ἐξυπνη; πνεῦμα νὰ 'πῶ πῶς ἔχεις;
"Ἐχεις πολὺ καὶ εἰς αὐτό, φρονῶ, πῶς δὲν προσέχεις!
Χαρισετάτην νὰ σὲ 'πῶ; Οὐφ! τῶθρα πειά! σπολλάτη!
Δὲν ξεύρεις πῶς κατήντησε καὶ τὸ «χαρισετάτη»
Νὰ τὸ κολλοῦν σὲ καθεμιὰ ἀσχημομούρα ἦδη,
'Ἡ Χάρις πειὰ κατήντησε τῆς ἀσχημιᾶς φτιασίδι!
'Ἰάσμινον λευκότητα νὰ 'πῶ πῶς ἔχεις; Εἶδα
Κι' αὐτὸ τὸ ψεῦμα μέσα 'δῶ, σὲ μιὰ ἀκροστιχίδα,
Κ' ἐγέλασα καθὼς καὶ σὺ θὰ γέλασες μ' ἐκεῖνον
Ποῦ σ' ἔφρειαζ' ἄσπρην, κάτασπρην, σᾶν ἴασμον, σᾶν κρίνον!
Νὰ 'πῶ πῶς εἶσαι ἄγγελος; μὰ ποῦνε τὰ φτερά σου;
Νὰ 'πῶ πῶς εἶσαι ποταμὸς τῆς θράκης; !! γιὰ φαντάσου!!
Νὰν 'πῶ πῶς εἶσαι γίασμι ἢ μυροβόλον ἴον;
Σπίνος, γαλιάνδρα, ἀηδὼν, κοτσίφι ἢ στρουθιον;
'Ἄστρον, σελήνη, ποταμὸς, θάλασσα, δάτος, ὄρος;
Νὰ 'πῶ πῶς σὲ ἠγάπησεν ὁ κόσμος παραφόρος;
Πῶς εἶσαι ῥόδον, μενεξές καὶ τόσα κολοκύθια;
Αὐτὰ εἶν' ὅλα ψεύματα καὶ μιὰ εἶν' ἡ ἀλήθεια:
'Ὁ ἄνθρωπος εἶν' ἄνθρωπος, τὸ ῥόδον εἶνε ῥόδον
Καὶ τὰ λοιπὰ εἶν' ἀνοστιαὶς καὶ λόγια τῶν τριόδων!

Γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ — Καὶ ἐπειδὴ ἡ ζέστη ἢ μεγάλη
Κ' ἡ νύστα καὶ οἱ κώνωπες μοῦ παραφέρουν ζάλη—
'Ανάνδρως ἔργου προσφιλοῦς, ὡς τοῦτο, παραιτοῦμαι
Καὶ μόνον ποῦ μουντζούρωσα τὰ φύλλ' αὐτὰ λυποῦμαι!

ΔΗΜ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

